

inscenační tým:

režie, dramaturgie	Václav Klapka
překlad	Kateřina Bohadlova
scéna	Renata Grolmusová
kostýmy	kolektiv
hudba	Vladimír Lee Šolín
světla	Milan Kořen
technika	Jiří Žirovnický

MATKA KURÁŽ

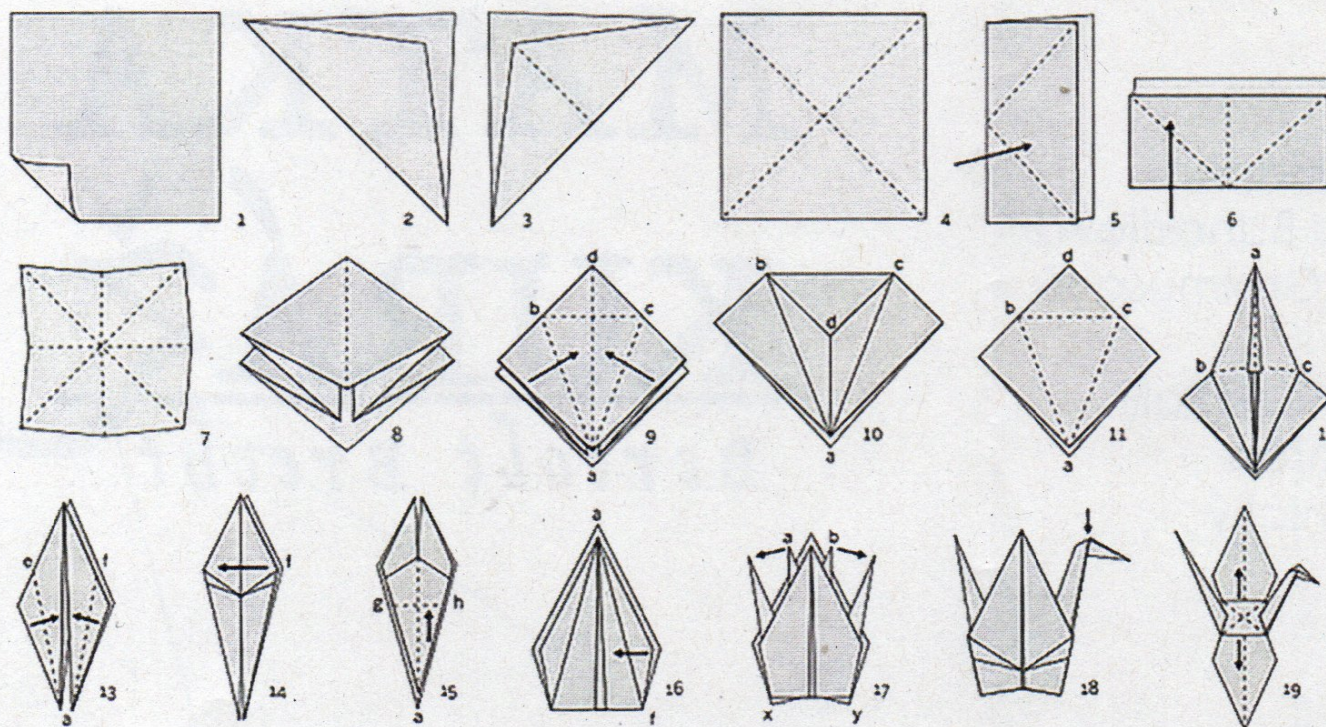
Bertolt Brecht

osoby a obsazení:

Kuráž	Dita Krčmářová
Katrin	Iveta Vrabcová
Eilaf	Josef Fárek
Švejcar	Tomáš Kadlec
Yveta	Kristýna Kňákal Brožová
Kuchař	Jiří Gottlieber
Průvodci	Radka Kmočová
	Pavel Landovský
Chór	Martina Hodinková
	Anna Kadlecová
	Klára Ponížilová
	Kristián Přenosil
	Bob Suchý

premiéra 19. října 2024 v České Lípě

Divadelní klub
Jirásek, z. s.

kontakt

Václav Klapka
603 226 217

klapka@cizi-jazyky.cz

Dita Krčmářová
606 915 179

krcmarovadita@seznam.cz

Když Brecht v roce 1939 dopisoval svou hru Matka Kuráž, chystal se tehdejší německý Valdštejn (abychom použili postavu z jeho hry) vpadnout do Polska. Válka, o které autor vypráví, se dávala na pochod. Není proto divu, že první premiéru měla inscenace až v roce 1941. Od té doby žije jako jedna z nejzásadnějších dramatických výpovědí o moderní době. Komunista Brecht by se asi hodně divil, kdo je dnešním Valdštejnem, který vpadává do Polska (a opět se vracíme k textu hry), protože: co měl taky dělat, když se Poláci rozhodli vzít věci do svých rukou? Tak je musel začít osvobozovat!

Nejde však o to, kdo, proti komu a proč. Válku odkrývá hra v hlubších a zásadnějších momentech. Ukazuje, jak se v ní mění život jednotlivce, konkrétně život matky Kuráže, jejích dětí a lidí, kteří jsou na rodinu navázání citovými pouty. A právě toto soustředění na detail ukazuje válku v její kruté a zároveň lákové podstatě nejbyťostněji. Fakt, že v jediném momentu činí z člověka hrdinu, aby ho v další vteřině změnila na válečného zločince, stejně jako fakt, že může lusknutím prstu odstartovat někomu třpytivou kariéru a jiným lusknutím prstu ukončit tuto kariéru pochodem na popraviště, vypovídá o ní možná víc než popisy bitev a počty zmrzačených a zabitých.

U Brechta probíhá ten největší boj, ta největší válka uvnitř, a přímo hmatatelně ji slyšíme z toho, co Kuráž říká, dělá a cítí. Nejcenější pak je fakt, že autor se nesnaží své postavy kádrovat. Nemohou mít kladné nebo záporné znaménko prostě proto, že život je takový a my v něm chvílemi hrajeme Vinnetoua a chvílemi Forrestera. Tak i Kuráž stoupá a klesá po žebříčku hodnot, a přitom nám neustále připomíná, že pod tím vším, čemu my chvílemi tleskáme a chvílemi na to pískáme, je něco těžko uchopitelného, ale stále přítomného. Lidství, člověčina, touha žít a přežít. Domníváme se, že právě kvůli hledání a nalézání tohoto vnitřku člověka stojí Matka Kuráž za to, aby se hrála a znovu a znovu vykládala. Naše inscenace by ráda do tohoto hledání významu přidala náš vlastní střípek.

web

facebook

instagram